Ч. 138. Середа 5 липня (22 червня) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справа торговельного договору з Німеччиною. — Бунт росийских моряків.

Загальна буджетова комісия австрийскої Ради державної радила в суботу в дальшім ході над торговельним договором з Німеччиною. На вступі п. Президент міністрів бар. Ґавч забрав голос і вказав на свою заяву, зложелу в комісиї, що правительство вчинить всьо, щоби удержати спосібність до діланя сеї половини Монархії на поли торговельної політики. Нота угорского правительства каже, що то правительство з деякими застереженями хоче брати участь в торговельних переговорах. Тому належить ствердити, що торговельно-політична ситуация поліпшила ся. При тім п. Президент міністрів надіє ся, що до дня 1 марта 1906 р., коли кінчить ся договір з Німеччиною, вияснять ся відносини з Угорщиною і буде можливим парляментарне положенє договору на Угорщині. Коли би однако против всяких ожидань то не стало ся, то на австрийске правительство упав би обовязок поступати в такий спосіб, щоби інтереси австрийского промислу і рільництва дізнали належної опіки. Однак та справа, як здає ся, поки-що не така дуже пильна, щоби мала зробити вплив на наради комісиї. В кождім случаю правительство рішене в сій важній справі нічим не зменшати впливу, який належить ся парляментови і коли би тільки справа стала пильною, правительство зараз скличе палату, щоби разом з парляментом обняти відвічальність за неї. В дискусиї, яка вивязала ся над заявою бар. Ґавча, всї бесідники висказали вдоволенє з причини тої заяви правительства.

По вчерашній телеґрамі, доносячій о утечи росийского збунтованого панцирника „Кн. Потемкин" з Одеси стало ясно, що бунт моряків в росийскій чорноморскій фльоті не обмежував ся на той один панцирник і 2 торпедовцї, які з ним були, але що той бунт обхопив цїлу фльоту і в тім лежить причина, для чого адмірал Кріґер, котрий мав острий приказ забрати ворохобничий панцирник з торпедовцями, а на случай опору затопити єго, того не зробив лише чим скорше вернув до Севастополя, побоюючись, аби і моряки на єго кораблях не піднесла явної ворохобнї. Що ворохобня мусїла бути загальна доказує ще й ухвала ради воєнної, яка відбула ся на покладї адміральского корабля сейчас по повороті ескадри Кріґера з Одеси. Рада ухвалила застановити дїяльність всїх машин на кораблях і розпустити на відпустку всїх моряків, які лиш того зажадають, значить розігнати цїлу залогу фльоти, побоюючись, що колиб она лишила ся на кораблях могла би так само вирізати офіцирів як залога „Потемкина" і з кораблями утечи за границю. Але здаєть ся що небувалий той скандал не обмежить ся лише на самій чорноморскій фльоті, але розширить ся і на фльоту балтийску, про котру зачинають надходити непокоячі вісти з Кронштадту, Либави і Петербурга.

Про ті події надходять такі телеґрами: З Севастополя доносять: Панцирники „Георгій Побідоносець" і „Дванайцять апостолів" та один кружляк, один контрторпедовець і кілька торпедовців під начальною командою адмірала Вознесеньского відплило 28 червня з Севастополя до Одеси. Дня 29 червня відплили до Одеси 2 дальші панцирники під командою адмірала Кріґера. Коли ті кораблї прибули до Одеси візвав адмірал Кріґер „Потемкина", аби получив ся з єго фльотою. Відповідь „Потемкина" звучала: „Просимо начального команданта, аби прийшов на поклад". Вкінци „Потемкин" уставив ся до борби і цїлою силою пари переплив попри ескадру так близько, що можна було бачити єго команданта в цивільнім одязї. Кілька осіб казало, що бачили на покладї „Потемкина" ще яких 30 осіб в цивільних одягах. Адмірал Кріґер велїв відтак

---

2)

Старший брат Джіма.

(З анґлїйского — Брет-Гарта).

(Дальше).

Отже — читав Дедді дальше — добре диви ся і виглядай єго все, бо заки оглянеш ся, приїде він там до вас; мусиш лиш добре уважати і все ждати на него. Може бути, що він приїде і в ночи і забере вас з ліжок. А може заїде до вас чотирма кіньми, з чорним візником на кізлї, а може також застукає до ваших дверий перебраний за звичайного нохатвика. Ти лиш уважай, кажу Тобі, уважай! (Знаєш, то робить дїтий веселими, замітив до Гавстона поясняючи). Цися нехай зараз перестане плакати, велить вам сказати; а як тебе Віллї Валькер ударить в праве лице, то ти лиш порядно потягни єго лївим кулаком, як в біблїї стоїть.

— Ой! — скрикнув нагле Дедді, перериваючи читанє листу і поглянув на Гавстона тревожним поглядом — проклята фотоґрафія — я цїлком на неї забув.

— Не дістанемо ніякої; Дік ніколи не мав — сказав Гавстон рішучо. — Шкода — то псує наш плян! — Але як би то було — замітив з хитрим морганєм — колиб ми вложили до листу фотоґрафію Боба? — Як Дік виглядає дїти вже не знають, а Боб з ним в однім віцї. А до того ще фотоґрафія знаменита; Боб давав єї робити в Сакраменто і умисно убрав ся сьвяточно — диви! — І Гавстон показав на дуже подібний образ, пришпилений до стіни. Довгий, шовково мягкий вус Боба і єго великі, живі очи видавали ся справдї дуже гарно. — Я здойму потайки, як нїхто не буде видїти і ти вложиш відтак до листу. Ледве аби Боб то зараз замітив, а як Дік виздоровіє, то можемо з ним про те поговорити і післати иншу фотоґрафію.

Дедді лиш нїмо стиснув руку „немовляти". Фотоґрафію знято із стїни, так що картярі того не замітили і вложено до листу, на котрім була адреса: „До пана Джемса Ляжема". Гавстон пійшов сам з листом на почту, а Дедді вернув до хати Ляжема, аби звільнити чоловіка, якого тимчасом були там післали для вартованя коло недужого.

Дощ падав без перестанку і пітьма ставала чим раз більша. Коло півночи стали на Севієрс Ґрат гаснути ясніючі звізди одна за другою, так як перше появляли ся, лише з тою ріжницею, що сьвяточне осьвітленє у Фалльонера погасло насамперед, а за те в хатї Ляжема число слабо блимаючих сьвічок збільшило ся. Трохи пізнїйше появили ся на дорозї в половинї гори дві великі звізди, опускали ся чим раз більше в долину, доки аж не щезли в далекій пітьмі. То були сьвітла почтового воза, що їхав з Робертом Фалльонером і мішком листів до Сакраменто. По дорозї стрітили они два другі сьвітла, що порушали ся з противної сторони під гору і горіли в лїхтарнях докторового воза, котрого поспішно візвано до Діка Ляжема, що вже конав.

Шість тиждни́в пізнїйше сидїв Роберт Фалльонер в сальоновім возї Західної зелїзницї і зірвав ся із свого сну, коли поїзд нагле задержав ся. Виглянувши крізь вікно пересьвідчив ся Боб, що сильна снїжна метїль, яка лютила ся вже від довшого часу, так засипала дорогу, що неможливо було переїхати. Аж до далеких берегів Міссурі не було на дворі нїчого видко як лиш платки снїгу, безконечний білий простір і одностастайні ряди голих дерев. Фалльонер, що виріс в горах, мав вже досить того краєвиду і почав тужити за глубокими ярами і шумом густих смерекових лїсів Калїфорнії. В часї свого побуту у всхідних державах зненавидїв тамошні звичаї, бо привик був до свобідного, товариского житя в оселях копачів золота. Тому утїкав від тої неприродности великих американьских міст на Всходї на Атлянтийским океаном на Захід, де хотїв за свої капітали набути землю і надіяв ся там найти широке поле до працї. На опізненє подорожи в наслїдок якоїсь перепони, зависимої від підсоня, не був він цїлком приготовлений; оно збільшило єго невдоволенє не аби як а прошибаюча студінь зморозила єго горячу кров. І що стало ся, нї — справдї, поїзд вертав назад! Треба було вернути до послїдної стациї, аби заждати на сніговий плуг, що мав знов очистити дорогу. До Джеферд̆ставн, говорив кондуктор, нема більше як миля їзди; там найдуть подорожні добру гостинницю і притулок на ніч.

Джеферд̆ставн! Та назва обудила у Боба Фалльонера якийсь неясний спомин. Єго совість почала відзивати ся, але він дармо надумував ся чому — аж нагле пригадав

дати сиґнал: „Пливемо до Севастополя“. „Потемкин“ відповів: „Лишаю ся тут“. Командант корабля „Георгій Побідоносець“ Кінеліґ відповів на сиґнал Кріґера: „Мені зіпсувала ся машина“. На новий сиґнал Кріґера: „Пливемо до Севастополя“, відповів він: „Я лишаю ся тут“. Відтак той панцирник завернув і уставив ся побіч „Потемкина“, сиґналізуючи: „Висадимо на берег офіцирів“. Був то послїдний сиґнал, який ескадра Кріґера бачила перед від'їздом до Севастополя. — Budapesti Hirlap одержав такі телеґрами з Костанци про панцирник „Кн. Потемкин“: Прибув сюди панцирник „Князь Потемкин“. Всї вийшли до порту, аби приглянути ся тому кораблеви. Підполковник Валеску, командант румуньского корабля „Єлисавета“ і майор Некин удали ся в товаристві команданта порту на лодці до „Потемкина“, котрий приймив румуньских офіцирів з почестями войсковими. На покладі приймила їх залога, котра не мала відзнак, так що румуньскі офіцири не знали, з ким говорити. Румуньским офіцирам заявлено, що „Потемкин“ прибув по средства поживи і хоче дальше плисти. „Потемкин“ уставив ся в віддаленю двох кільометрів від порту. Один з его торпедовців стоїть при в'їзді до порту. Російский стацийний корабель в порті вимінив з „Потемкином“ сиґнали, але російскі офіцири не удали ся на поклад „Потемкина“. — Вчера о годині $1^1/_2$ по полудни, як доносять з Букарешту, „Потемкин“ в товаристві торпедовця відплив з Костанзи і удав ся в напрямі північно-всхіднім на повне море. Передтим ще румуньскі власти одержали від російских моряків з „Потемкина“ повідомлене, що многі з них хотїли би піддати ся і постановили покинути корабель, коли буде на повнім мори і вплав дістати ся до берега. Супротив того власти зарядили всьо потрібне, аби на случай поданий був тим морякам ратунок. Однако ті зарядженя показали ся непотрібними, бо панцирник разом з цїлою залогою щез зовсім на овиді. Поведене залоги в часї его побуту в Костанци було цїлком супокійне. Коли вчера російский торпедовець хотїв в'їхати до порту, вистрілено до него з румуньского кружляка „Єлисавета“. Вистріл не поцїлив, а торпедовець відплив. — З Кронштадту доносять, що вчера в ночи один панцирник виплив на повне море без офіцирів.

Новинки

Львів, дня 4 липня 1905.

— **З львівскої архіепархії.** Канонїчну інституцию одержали оо.: Юліян Твардиевич на Лоцянку і Евстах Даниелевич на Розгадів. Парох. сотрудниками назначені оо.: Василь Паньків в Словитї, Николай Кравців в Боратинї і Лонгин Туркевич в Гушанках. Завідательство в Підгірцях одержав о. Іван Пачовский. О. Андрій Дольницкий візваний до канон. інституциї на Скваряву. Завідателем роздільского деканата іменований о. Любомир Зарицкий, парох в Устю, а завідателем болехівского деканата о. Теофіль Горникевич, парох в Гошеві.

— **Львівский університет** числить в сїм лїтнім півроцї 2730 слухачів, а в тім числї 145 женщин. На поодиноких видїлах число слухачів представляє ся ось як: богословє: 512 звичайних і 70 надзвичайних слухачів; права: 1321 звич. і 22 надзвич. слухачів: медицина: 86 звич. слухачів, 9 звич. слухачок а 4 надз. слухачки; фільософія: 717 звич. слухачів, а між тими 33 звич. слухачок, 136 надзв. слухачів, в тім числї 92 женщин, дальше 1 госпітант, 6 госпітанток, 30 фармацевтів і 1 фармацевтка. Після народности есть: Поляків 1952, Русинів 749, Нїмцїв 11, Чехів 2, Словак 1, Мадяр 1, Румун 1 і 14 инших народностий. Після віроісповіданя: римо-кат. 1345, гр.-кат. 762, мойсеєв. 597, протестантів 14, вірм.-кат. 4, гр.-ориєнт. 2, инших віроісп. 1, безвіроісповідних 5.

— **Перерва зелїзничого руху.** З причини що між стациями Микуличином і Тартаровом на зелїзничім шляху Станиславів-Ясїнь (Керешмезе) усунув ся насип, здержано загальний рух імовірно на три днї. На части шляху з Станиславова до Микуличина і з Тартарова до Ясеня рух не зазнав нїякої перерви.

— **З Кіцманя на Буковинї** пишуть: Виписи до I. класи ц. к. нїмецко-рускої ґімназиї в Кіцмани будуть відбувати ся перед феріями 15 і 17 липня від 8—10 год. рано. Потрібні документи: 1. сьвідоцтво хрещеня, 2. сьвідоцтво шкільне з укінчених що найменше 4 лїт народної школи. На тім сьвідоцтві мусить бути зазначена загальна нота з викладової мови і замітка, що ученик переходить до ґімназиї. Виписова такса з додатками виносить 7 кор. 32 сот. В днях виписів відбудуть ся також іспити: від 10—1 год. письменні, від 3—6 устні. Кромі знаня з релїґії, рахунків і руского, звичайно вимаганого при ґімн. іспитах, треба мати вистарчаюче знане нїмецкої мови. — До бурси буде приймати ся учеників в лїтах 10—24 за оплатою що найменше 12 кор. місячно.

— **Виграні льоси.** При суботнїшнім тягненю кредитових льосів у Відни головна виграна 300.000 К упала на серию 4081 ч. 38; 60.000 К виграла с. 2452 ч. 6, а 30.000 К с. 2969 ч. 93. — При тягненю преміових австрийских льосів Червоного хреста гол. виграна 30.000 К упала на серию 11.341 ч. 25, а 2.000 К виграв льос с. 11.407 ч. 46.

— **Крадїж на почтї.** В суботу відбула ся у Львові під проводом рад. Харака розправа против помічника торговельного Ж. Левковича о кра-

---

собі, що перед своїм від'їздом з Нового Йорку одержав від Гавстона лист, котрий доносив єму про смерть Ляжема, пригадав єму о тодїшній посилцї гроший і просив его, що коли би їхав на Захід, аби передав своякам Діка ту сумну вість. В листї була бесїда і о жартї з его фотоґрафією, але він не прикладав до тої справи нїякої ваги і она лиш неясно відзивала ся ще в его памяти. Спершу робив собі докори совісти, що він то всьо забув, але завдяки несподїваній перерві в подорожи дасть ся то ще направити. Поручене не було для него цїлком миле і серед инших обставин був би він залагодив его безусловно письменно, але тепер уважав він своїм обовязком навідати ся лично.

Джефердставн лежить при головнім шляху зелїзницї Пацїфік-Канзас і коли Фалльонер висїв на стациї, надійшов рівночасно великий поїзд з Сан Франціско і задержав ся. Коли Боб вмішав ся між подорожних, почув якийсь дитинячий голос, що питав чи поїзд їде з Кaлїфорнії, а рівночасно роздала ся рівнодушна відповідь начальника стациї:

— Так, дитинко, той поїзд прийшов з Калїфорнії, а ось там ідуть подорожні.

Фалльонер сїв до омнїбуса і поїхав до готелю постановивши собі як найскорше позбути ся прикрого обовязку. Заки зайшов до своєї комнати, поступив на хвильку до портиєра на долинї, аби звідати ся о адресу Рікета. Портиєр сейчас подав єму адресу з великою вічливостию, але при тім приглядав ся новому гостеви з великою цїкавостию і з такою усьмішкою, немов би они були давними знакомими. Вправдї Боб здивував ся, що не візвано его, аби записав своє назвище в книзї зголошень, але для него було то ще лїпше, бо не тратив часу і міг ще перед вечерею відвідати Рікета. Не було ще дуже пізно.

Коли Фалльонер мив руки в своїй комнатї, хтось легко застукав до дверий. Він скоро знов надягнув сурдут і війшов до бічної комнати, де саме впускав портиєр якусь молоду паню, що держала за руку малого хлопця. Але ледве двері замкнули ся за служчим, вирвав ся з рук дами малий і з радістним криком: „Дік, Дік!“ кинув ся на превелике зачудоване Фалльонера до него та обіймив его обома руками.

Та нагла стріча і его здивоване відобрали майже Бобови віддих, так що він не вимовив ні слова, коли між тим хлопець нїжно тулив ся до него і покривав поцїлуями его камізольку, бо до лиця не міг дістати. Вкінци удало ся Фалльонерови увільнити ся з лагідною рішучостию; напів змішаний напів питаючо поглянув на молоду даму, котрої лице нагле покрило ся горячим румянцем. Аби ще збільшити заклопотане, вернув хлопець назад до неї, учепив ся судорожно руками за єї спідницю і сховавши голову, почав страшно плакати.

— Він вже мене цїлком не любить! Не робить собі вже нїчого з мене!

Молода дївчина поблїдла і споважнїла. Она мала виразисте лице; перше, коли на хвилю почервонїла, виглядала так хорошо, що Фалльонер забув на хвилю, в якім дивнім положеню він опинив ся. Тепер она нахилила ся до хлопця і сказала мягко але рішучо:

— Вийди на хвилю, доки тебе не покличу — і замкнула за ним двері.

Мала в собі щось материньского, що не конче достроювало ся до єї молодого вигляду. Боб замітив то мимо заклопотаня. Також впала єму в очи єї постава і одїж. — Одїж була вправдї з доброї материї, але старосьвітского крою і цїлком не відповідна до пори року. Під грубим вовняним плащем мала коротку лїтну блюзу, а на голові простий капелюх з грубої чорної соломи. Однако та одїж не відбирала їй єї поваги і якогось достоїньства. А може єї зимна здержаність виплывала з неприязного чувства, бо коли тепер приступила близше і поглянула на него своїми сивими, холодними очима, то він зазнав чувства немов би она не могла его стерпіти. Вправдї була вічлива, але єму здавало ся, немов би чув в єї бесїдї якийсь насьмішливий звук.

— Я відослала хлопця — сказала — по части длятого, що як бачила его нїжність була для вас прикра, а по части длятого, що знаю як єму мусить бути жаль. Ваше поведене супротив него може й природне і відповідає вашому чувству, але мусите мати на увазї его велику любов і ту нетерпеливість, з якою він вас дожидав. Від коли прийшов ваш послїдний лист ходив він з своєю меншою сестрою — що тепер лежить хора — кождого дня на зелїзничий дворець, аби ждати на поїзд, яким ви мусїли приїхати. Кажу вам, що дїти уважали кожде слово вашого листу за євангеліє.

— Мого листу? — спитав здивований Фалльонер.

Молода дївчина згірдно закинула уста.

— Простїть — кажу о листї, який ви велїли написати. Очивидно, що то не було ваше письмо; ви тодї скалїчили ся в руку, як собі пригадаєте. Сяк чи так, дїти вірили всьо і дожидали вас кождої хвилї; жили в тій вірі і брали заєдно вашу фотоґрафію з собою на дворець, бо біднятка хотїли вас сейчас пізнати і привитати ся з вами.

— Мою фотоґрафію? — перебив їй знов Фалльонер.

В очах дївчини блиснув гнів.

— Тут здаєть ся нема нїякого сумніву — сказала з притиском — що то ваша фотоґрафія.

Поволи витягнула з кишенї переслану Гавстоном і Деддім фотоґрафію.

— Цїлком подібна, не заперечите — додала глумливо.

В однїй хвили вияснила ся єму цїла загадка. Уступ в листї Гавстона про украдену фотоґрафію став єму нараз ясний як сонце. А що він тепер прибув лично до Джефердставну то похибка дїтий і їх молодої опікунки була витолкована. Фалльонер аж лекше відотхнув, бо тепер мав певність, що непорозуміне виясниться ся, скоро лиш він того схоче. Але рівночасно взяла его охота трохи подрочити ся з дївчиною за єї різку бесїду і він спитав спокійно:

— Чи й лист маєте коло себе?

Нетерпеливо вирвала письмо з кишенї і подала єму. Читаючи чутливий лист Деддї'ого, пригадав собі на всї добре єму звістні чудацтва своїх давних товаришів і не міг здержати ся від усьміху. Відтак підвів очи і побачив не без зачудованя, що хороша дївчина стояла пе-

діж 2.000 К в банкнотах в львівскім почтовім уряді. Крадежи допустив ся обжалований ще в лютім с. р. покористувавшись неувагою урядника. Гроші як сам признав, розтратив на забави і гру. Трибунал засудив Левковича на три місяці вязниці з постом що тиждня.

— **Робітники будівельні** у Львові загрозили своїм роботодавцям страйком. Обі сторони вибрали посередників до нарад і в суботу прийшло до заключеня угоди, силою котрої обовязує на дальше цінник з р. 1902, з тим, що мінїмум платні укваліфікованих робітників мулярских і камінярских підвисшено о 10 процент. В неділю відбули робітники збори в сали „Gwiazda“ і приняли угоду.

— **Дефравдациї.** Платничий гостинниці „Европейского готелю“ у Львові Генр. Ґерлях вислав служачого гостинниці Йосифа Олїйника з квотою 140 корон, аби виміняв їх на дрібні гроші. Олїйник пійшов і більше не вернув. Волїв стратити посаду, як бути честним. — Подібно зробив склеповий хлопець у купця Якова Каца. Яков Ляйхен. Покинув він купця ще перед місяцем і аж тепер довідав ся Кац, що Ляйхен забрав в т м часї гроші у деяких склепових довжників і ужив їх на свою користь.

— **Непорозуміне.** Жінка сторожа дому при ул. Стрімкій у Львові, Василя Канія, дістала нагле напад судорожного сьміху. Василь уявив собі, що еї „очарувала“ мешкаюча у Каніїв Йосифа Бай і почав еї за те бити. З великим трудом випросила ся бідна женщина від дальших побоїв. Пізнїйше показали ся дві річи, іменно що Каніїха була за жовківскою рогачкою і там дуже пильно заглядала до склянок і чарок, отже певно з тої причини так завзято сьміяла ся, а друге Йосифа Бай похопила ся, що в часї, коли Каній еї бив, пропало їй в незвістний спосіб із скрині 70 кор. Ту загадку має розвязати полїция.

— **Огнї.** Від Золочева пишуть: В селї Рикові погоріло в суботу дня 1 с. м. 14 селяньских загород. В огни погибло богато худоби. З погорільців 11 було обезпечених в „Днїстрі“ на 8.000 корон. Пожар спричинили дїти, полишені без надзору. Огонь вибух в шопі війтх. О енерґічній ратунковій акциї не могло бути бесїди задля недостатку води і приладів до гашеня.

— **Самоубийство.** З Бережан пишуть: В минувшу пятницю о год. 6-ій вечером відобрав собі житє вистрілом з револьвера Яр. Кордуба. 19-лїтний практикант аптикарский. Вицілив в само серце і смерть наступила сейчас. Самоубийства довершив на горі Сторожисках. Причиною було роздразнене нервове, яке зраджував від кількох днїв.

Телеґрами.

Відень 4 липня. Цїла тутешна праса ганьбить в найострійший спосіб поведенє Росиї за поданє неправдивої вісти о тім немов би „Потемкин“ піддав ся.

Берлин 4 липня. Lokal Anzeiger доносить з Констанци, що румуньске правительство вислало воєнні кораблї, котрі мають не допустити, аби залога „Потемкина“ вийшла на румуньский берег.

Льондон 4 липня. Times доносить, що „Потемкин“ стоїть під командою цивільного комітету революционїстів.

Берлин 4 липня. На тутешній біржи розійшла ся поголоска немов би панцирник „Побідоносець“ був висаджений у воздух.

Петербург 4 липня. До Одеси вислано ґр. Іґнатєва з необмеженою властию, аби там завів лад.

Льондон 4 липня. Бюро Райтера доносить, що панцирник „Побідоносець“ піддав ся вчера рано. Моряків яких офіцири вказали, яко провідників бунту, перезено на берег.

Петербург 4 липня. Після найновійших вістий прийшло в Кронштадтї в наслїдок страйку, в котрім взяло участь 3000 робітників до бунту, котрий здавлено при помочи войска. Войско ужило при тім машинових карабінів. Богато осіб упало і було ранених.

Одеса 4 липня. Панцирник „Ґеорґий Побідоносець“, котрий лишив ся в порті видав властям спис збунтованих моряків, з котрих 67 висаджено на берег. По тім залога на ново зложила присягу на вірність. З Николаєва прибуло 17 офіцирів „Побідоносця“ висаджених там на берег збунтованою залогою. Один з офіцирів, яких висаджено на берег застрілив ся.

Одеса 4 липня. Вислано торпедовець „Сметлївий“ з приказом віднайденя панцирника „Потемкина“ і затопленя его торпедами.

Херсон 4 липня. На тутешній площи вправ в часї вправ карного баталїону кільканайцять вояків з баґнетами кинули ся на капітана Миргородского і легко его зранили. Комендант баталїона полковник Давидов, котрий хотїв ратувати Миргородского одержав пять ран від баґнетів. Мимо того удалось єму це завести баталїон до касарні і там написати рапорт до царя, почім помер від завданих єму ран. З вояків, котрі брали участь в нападі 8 утїкло, але всїх з виїмком одного зловлено.

На нагороди пильности

припоручила ц. к. Рада шк. краєва слїдуючі книжочки руского товариства педаґоґічного у Львові:

I. Образкові без тексту для дїтий найнизшого степеня науки:

Ч. 100. Для розривки 1·20 К. — Ч. 99. Ах яке хороше 2 К. — Ч. 26. Наші зьвірята 80 сот.

II. Образкові з текстом для дїтий другого степеня науки:

Ч. 8. Зьвіринець 20 с. — Ч. 9. Гостинець 20 с. — Ч. 10. Забавки 20 с. — Ч. 11. Менажерия 20 с. — Ч. 96. Дїтвора 1 К. — Ч. 97. Зьвірята домашні 80 с. — Ч. 98. Приятелї дїтий 1·20 К.

III. Ілюстровані для дїтий третого і четвертого степеня науки:

Ч. 58. Казки народні ч. I. бр. 50 с., опр. 64 с. — Ч. 60, 62, 69, 75, 76. Казки Андерсена бр. по 50 с., опр. по 70 с. — Ч. 63. Казки Брянчанїнова бр. 30 с., опр. 44. — Ч. 64. Робінзон Чайченко бр. 80 с., опр. 1·20 К. — Ч. 109. Робінсон велик. бр. 1·80 К, опр. 2·20 К. — Ч. 65. Мірон. Пригоди Дон Кіхота бр. 80 с., опр. 1·10 с. — Ч. 101. Ґете-Франко: Лис Микита бр. 1 К, опр. 1·30 с.

V. Книжки для молодїжи шкіл видїлових:

Ч. 89. М. Вовчок. Інститутка бр. 40 с., опр. 60 с. — 95. Шекспір в повістках бр. 30 с. опр. 60 с.

Замовляти можна в канцелярії руского Тов. Педаґоґічного у Львові ул. Сикстуска 47 або в книгарні Товариства ім. Шевченка у Львові ул. Театральна ч. 1. Хто пришле гроші поперед, тому при замовленю книжок (в канцелярії Товариства) на квоту 10 К висилає Товариство книжки оплатно, а від подвижки дає 10 прц. рабату. При замовленях низше 10 К (на инші книжки) треба дочислити оплату почтову.

ред ним зі зморщеним чолом і глядїла на него з обуренєм. Єї очи блищали, немов би искри сипали ся з них.

— Видко видаєсь вам то всьо сьмішним, а може й справдї то був лиш жарт, як то в Калїфорнії в звичаю — скрикнула з дрожачими устами. — Для мене такі звичаї чужі, а ви мабуть забули на наші звичаї і на своїх найблизших. Але хоч то для вас може й сьмішне — для того малого там в сїнях оно цїлком не сьмішне; він тепер плаче, що мало серце єму не трісне. І для бідної Цисї, що лежить недужа і тужить за братом ледве чи буде то сьмішне. Може то так еї засмутить, що я побоюю ся вести вас до неї. Але я їй обіцяла, она нас вже дожидає — а завід міг би бути небезпечний. Тому благаю вас, хоч в першій хвили показати їй більше любови, ніж ви то робите.

Фалльонер замахав рукою, але здержуваний усьміх таки появив ся на его лици.

— Я знаю, я знаю — говорила она вже сумно — минуло вже богато лїт; дїти не мають права більше жадати. Але — але коли ви їх так мало любите — скрикнула нараз живо — то чого, чого приїхали ви сюди?

Тут лучала ся добра нагода. Боб чемно обернув ся до неї і почав поважно:

— Я приїхав сюди лише того, щоби — нагле мороз по нїм перейшов; він замовк, немов би єму відобрало мову і то червонїв то блїд. Боже, чого він сюди приїхав? Хотїв їм сказати, що брат їх за котрим они тужили, для котрого хотїли жити і умирати — помер. В засліпленю гадав він лише о своїй нарушеній гордости і о тім, як буде сьміяти ся з дївчини, що поводила ся з ним так згірдно і гадаючи о тім забув цїлком, що має бути віщуном сумної новини. Коли би смерть Ляжема була его більше діймила, він не так скоро забув би о нїй; але Ляжем нїколи близше з ним не жив, не був его спільником лиш одним з многих товаришів з копалень золота, де великодушність як еї оказав Фалльонер висилаючи гроші, не єсть нїчим надзвичайним. Коли дївчина вже перед тим уважала его безсердечним, то що сказала би тепер про него? Єї сьмішна похибка майже нїчого не значила супротив страшної поваги сумної драми, в яку він, як їй мусїло видати ся, замотав еї. Для него була та гадка так страшна, що він лиш вилепетів кілька слів без звязи і мов підтятий упав на крісло.

Коли дївчина побачила, що він такий зворушений, еї обуренє в однїй хвили минуло.

— Дайте спокій — скрикнула живо — атже я не хотїла вас діймити. Лише гадка о тих двоїх дїтях так мене обурювала. Коли я побачила, що ви сю річ так легко берете, забула я цїлком, що не маю нїякого права робити вам докори. А ви ще до того не знаєте, хто я властиво. Ну, то дасть ся ще направити — говорила живо вже лагідним голосом. — Я дочка полковника Бутейль з Люїзияни, де він і его предки, від непамятних лїт мали плянтациї в Баю Сара. Але домашна війна позбавила его всього, краю і шістьсот душ Неґрів і привела нас до жебрацкої торби. І ми так остали ся — отець, мати і нас четверо дївчат бідні як сьвяті не спосібні до нїякої роботи. Я була вихована в монастири в Новім Орлеанї, а що я уміла грати на фортепянї і говорити по францускі дано менї тут місце учительки. Рікет, що був нашим управителем в Баю Сара, оповів менї о дїтях, що не мали нїкого на цїлім сьвітї крім брата в Калїфорнії, котрий присилає їм деколи гроші. Я від самого початку мала щире співчутє для бідних сиріток, бо знаю, що то значить бути самому одному між чужими людьми. І так я займила ся ними, учила їх, коли менї час позваляв і ходила з ними на дворець, аби дожидати вашого приїзду. Може бути, що Рікет вмовив в мене гадку, що ви за мало займаєте ся ними, а спосіб, в який ви приймили Джіма, утвердив мене в тій гадцї. Може бути, що я помиляла ся, але я мусїла вам сказати, що менї лежало на серци — а причину ви зрозумієте.

Сказавши то панна Бутейль відвернула ся і приступила до вікна.

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).